

După asemănarea lor

după Emil Gârleanu

Făcuse Dumnezeu aproape toate **lighioanele** pământului. Îi rămăsese de **înviețuit** numai câteva. Pe acestea se hotărî să le **plăsmuiască** după sfatul celorlalte. Astfel, putea să cunoască și inima și mintea acelor cărora le dăduse suflet mai dinainte.

Așa, după **povața** leului, care voia să știrbească din măreția tigrului, făcu mîța; după gustul raței, invidioasă pe lebădă, făptui gâsca; după placul elefantului, **ironic**, născu șoarecele. Ascultă chiar pe măgar, care-l rugase că, decât ar mai face un **dobitoc** pe lume, mai bine i-ar lungi lui urechile, doar-doar o putea prinde un sunet mai armonios.

Dumnezeu știa că fiecare din aceste vietăți își vor avea pe pământ menirea lor.

Atotputernicul se plimba pe pământ și se gîndea cum să mai dea o viețuitoare aerului.

O broască, o albină, un fluture, un păianjen îi ieșiră în cale.

– Ascultați, vietăților, vreau să vă dau azi încă o tovarășă. Doresc să aud povața voastră, ce înfățișare să-i alcătuiesc. Mergeți de vă sfătuiți!

Cele patru viețuitoare se traseră mai la o parte, în sfat.

– Bine, dragilor, se umflă broasca, nu-i ajunge preasfîntului că ne are pe noi? O să lase atâtea ființe pe pământ, că nu ne-o ajunge cu ce ne hrăni. Ia să-i croim noi o **dihanie** cum n-a mai văzut nimeni, doar l-om sătura.

Și șu-șu-șu, șu-șu-șu, se sfătuiră! Apoi, câteșipatru, veniră în fața Domnului.

– Ei? le întrebă Dumnezeu. Tu, broasco, ce sfat îmi dai?

– Înalt-preasfinte, zise broasca, priviți-mi ochii și faceți-i noii viețuitoare la fel.

– Bun! Dar tu, fluture?

– Priviți-mi trupul!

– Bun! Dar tu, albină?

– Priviți-mi aripile!

– Bun! Dar tu, păianjene?

– Priviți-mi picioarele!

– Bun! Foarte bine! răspunse Dumnezeu și zâmbi: ochi de broască, trup de fluture, aripi de albină și picioare de păianjen! Iată lighioana pe care o doreau ele!

Viețuitoarele se uitară una la alta.

– Acum să-l vedem, zise albina, încet, broaștei.

Dar Dumnezeu **blagoslovi** în aer, apoi întinse palma. Și în mâna Domnului răsări, deodată, noua viețuitoare.

– Iată sora voastră. Vă place?

Cele patru sfătuitoare răspunseră, codindu-se:

– Da... mărite Doamne!...

Și Dumnezeu înțelese că noua viețuitoare era într-adevăr frumoasă.

Tocmai în clipa aceasta uite și-o șopârlă.

– Ei, tu, șopârlă, ce zici că-i mai lipsește acestei ființe ca să se desăvârșească sfatul celor patru tovarășe ale tale?

– Sprinteneala mea, Doamne, răspunse cu acreală șopârla.

